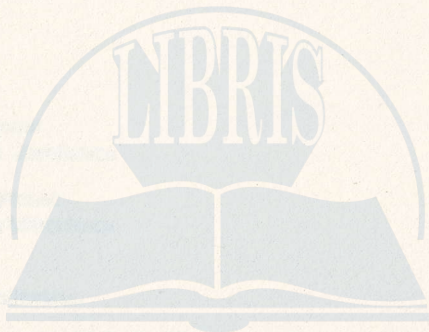

Leif G. W. Persson

Ucigașul dragonului

Traducere din engleză de
Bogdan Perdivară

3
TREI

1.

O cravată cu pete de grăsime, un capac de cratiță din fontă și un ciocan simplu de tapițer, cu coada de lemn ruptă. Acestea erau lucrurile care băteau cel mai tare la ochi găsite de echipa de criminaliști de la poliția din Solna pe parcursul anchetei preliminare făcute la locul crimei. Dar nu trebuia să fii expert criminalist ca să te prinzi că aceste trei obiecte fuseseră folosite, cu mare probabilitate, la uciderea victimei. Orice om înzestrat cu o pereche de ochi și cu un stomac tare își putea da seama de asta.

În privința ciocanului de tapițer cu coada ruptă, deveni curând limpede că — dacă, la drept vorbind, așa ceva era posibil, cu și mai mare probabilitate — acele urme inițiale se dovediseră greșite și ciocanul nu fusese folosit de făptaș la uciderea victimei.

Odată ce echipa de criminaliști se apucase de treabă, investigatorii făcuseră ce aveau de făcut. Bătuseră pe la ușile vecinilor, întrebându-i despre victimă și dacă cineva văzuse ceva ce-ar fi putut avea legătură cu cele întâmpinate. O femeie, angajată civilă a poliției, se apucase să caute informații pe computer — civilii colaboratori se ocupau de obicei de această parte a anchetei.

Nu le luase mult până să descopere povestea tragică a celei mai des întâlnite tipologii de victimă din istoria penală a Suediei pe parcursul unui secol și jumătate de când existau arhive. Poate că genul acesta de victimă fusese întâlnit, de fapt, și cu mult înainte, deoarece însemnări ale curților de judecată ce proveneau tocmai din vremurile medievale înfățișau aceeași imagine ca și registrele societății industrializate. Victima clasică a omorului suedez, se putea spune. În terminologia contemporană: „Un bărbat necăsătorit, de vârstă mijlocie, marginalizat social și cu o gravă dependență de alcool“.

— Un machitor cum scrie la carte, în principiu.

Așa o etichetă pe victimă inspectorul Evert Bäckström, conducătorul anchetei preliminare făcute de poliția din Solna, înaintea șefei sale, după ședința inițială a echipei însărcinate cu cazul.

2.

Chiar dacă existau probe mai mult decât suficiente atât în cele declarate de vecini, cât și în informațiile extrase din diverse registre, dovezile furnizate de cei doi experți criminaliști întăreau ipoteza.

— Omor tipic la băutură, dacă mă-ntrebi pe mine, Bäckström, rezumă cazul cel mai vârstnic dintre ei, Peter Niemi, când își prezintă descoperirile la aceeași ședință preliminară.

Cravata, capacul de cratiță și ciocanul aparținuseră toate victimei și se aflau în apartament înainte de începearea nefericitului șir de evenimente. Cravata fusese găsită, pur și simplu, la gâtul victimei. Pe deasupra gulerului de la cămașă, cum se pune de obicei, însă de data asta strânsă cu niște centimetri prea mult și, pentru siguranță, legată peste beregată cu un nod simplu.

Două persoane, dintre care una chiar victima, potrivit amprentelor, petrecuseră, se părea, orele de dinaintea crimei mâncând și bând împreună în același apartament. Sticlele goale de spirtoase și de bere tare, paharele de bere și de vodcă, resturile unei mese pe două farfurii puse pe o

masă din camera de zi furnizau dovada că ultima cină a victimei constase într-un fel clasic suedez, coaste de porc cu fasole boabe. Fasolea era din cea gata gătită, cumpărată ceva mai devreme, potrivit ambalajului de plastic din coș, de la un supermarket local. Înainte să fie servită, fusese încălzită în cratița de fontă al cărei capac fusese folosit de ucigaș pentru a-și lovi gazda în zona capului, repetat, mai târziu în aceeași zi.

Legistul ajunsese și el la concluzii asemănătoare. Își transmisese descoperirile expertului criminalist prezent la autopsie, fiindcă el, unul, avea treburi mai importante la ora când poliția trebuia să țină prima întâlnire legată de caz. Descoperirile finale aveau să apară în scris peste aproximativ o săptămână, însă obișnuita disecție și un ochi antrenat erau îndeajuns pentru a furniza un raport verbal preliminar.

— Nefericita noastră victimă era ceea ce dumneavoastră, domnii de la poliție, ați numi un bețivan, explică legistul, fiindcă, spre deosebire de cei prezenți la ședință, era o persoană educată, de la care lumea se aștepta să-și aleagă cu grijă cuvintele.

Luete împreună, toate acestea — declarațiile vecinilor, triste observatii despre victimă din documentele oficiale, descoperirile de la locul faptei, raportul inițial al legistului — ofereau poliției tot ce trebuia să știe cu adevărat. Doi bețivani, care se cunoșteau de mai înainte, se întâlniseră să mănânce ceva și să bea zdravăn, apoi se luaseră la ceartă de la vreo chestie fără sens din trecut. Iar unul dintre ei sfârșise petrecerea omorându-l pe celălalt în bătaie.

Nu era mai complicat de-atât. Se puteau aștepta să-l descopere pe făptaș printre apropiații de aceeași teapă ai victimei, iar ancheta era deja în desfășurare. Asemenea cazuri erau rezolvate în procent de nouă din zece, iar dosarul ajungea de obicei pe biroul procurorului în mai puțin de o lună.

Un caz de rutină, cu alte cuvinte, așa că poliștii din Solna care participaseră la prima ședință nu se gândiseră să cheme specialiști din altă parte — de pildă de la secția de profile psihologice a Departamentului Național de Investigații Criminalistice, ori măcar de la profesorul titular de criminologie de la Poliția Națională, care în tîmplător locuia la doar câteva străzi distanță de victimă.

Niciunul dintre acești experți nu apăruse din proprie inițiativă, ceea ce era un lucru bun, fiindcă n-ar fi făcut decât să confirme exact aceleași lucruri pe care le știa toată lumea deja. Acum, măcar, nu riscau să fie prinși cu chiloții în vine în privința probelor științifice.

Însă avea să se demonstreze că toate cele de mai sus, tot ce se deduse din adunarea probelor criminalistice, din experiența vastă a poliției și din bunul și bătrânul instinct pe care învață să și-l dezvolte orice polițist adevărat — erau complet greșite, de la un capăt la altul.

— OK, zi-mi în mare, Bäckström, spuse Anna Holt, șefa districtului vestic, când Bäckström îi prezentă cazul, în ziua de după crimă.

— Un pilangiu oarecare, zise Bäckström, înclinând cu solemnitate din cap.

— OK, ai cinci minute, oftă Holt.

Mai avea și alte lucrări de făcut, și cel puțin unul era cu mult mai important decât cazul lui Bäckström.